

G. ISTVÁN LÁSZLÓ

Hatvanegyedik védőbeszéd

Vegyük az elkárhozást. Számba? Előre? Sorra? Mintha az üdv visszája afféle tananyag volna. Pedig Kandi tudta, ha kárhozik és megéli, az már nem kárhozat. *Megélhetetlenül szenvedni* – ez is szenvedgősen okos: kék füst imbolyog a homlokbarázdák körül. Ha Kandi üdvözül, azt nem az esze szavatolja – Kandi mégsem lesz eszement. Tud jobbat ennél. Megvárja, amíg a két keze magától imádkozik. Mint a madár úszóhártyája, összeér ujjai között a vízhatlan remény. Kandi bízhat benne, hogy mind a két keze szétolvad, használni többé egyiket se tudja. Istenem, úgy válik homo faberré, hogy hitet veszít, vagy úgy talál hitet, hogy már nem ember.

Hatvankettedik védőbeszéd

Nádszálhoz támaszkodik? Bemegy a kezébe és átlikasztja, érti ezt, persze Kandi. Egyiptomot segítségül nem hívja, mihez is? nem indul senki ellen rohamra. Mint a cukros víz, édesedik a vére – eltörik a nád, szárát szívogatja. Cuppog a láb, indul, mocsáron át szúnyogfelhő jelzi, merre jár. Mint a mocsáron átnyúló vatta. Akihez szól, csak későn veszi észre, hogy kelések nőnek a lelkébe. Akihez közel ér, befurakodik a ragacsba. Szólni se kell itt, elég, ha száját nyitja Kandi, felcsap a sűrű cukorszag, mint aki melasszal álmodik halála előtt, és mikor megérti, hogy ennyi az, hogy élt, és nincs másik, annyira édes az egész, a foga belevásik.

TATÁR SÁNDOR

Miért nincs griffmadár?

Csúsznak szét a jégtáblák.
De köztük nem
fekete sós víz hullámzik;
feneketlen szakadék tátong.
Oda fogsz behullni.
Hacsak...
Ebben a *hacsak...*-ban reménykedsz, mi más
tehetnél? Több százszor
megismételt rutinmozdulat:
tenyeredbe szórod a gyógyszereidet.
És a vizespohárért nyúlsz.
Miért nem griffmadár?!

Maradj?(!) Fölöslegesnek...

A versem kattog még: ti-tá-ti,
ahogy csak kongó bensőmből telik.
Csak nincs már (nem is erőltetik)
benn' gyúanyag, hát nincs miért vigyázni.

Elhamarkodta? Túl sokáig várt ki?
– Tépelődhet hiába reggelig.
Szívósságát most horror-napok tesztelik;
küzdeme, melyről nem tud más, titáni.

Féltsek még bármit? Van, mi menthető?
A belső úrben hal csak el a refrén –
tanulság sincsen immár, nemcsak tetterő.

Ki függ még így örökgránit keresztjén?
Annyi múlt nincs is, amennyiért most megfizet.
Kattogni, vers, már rég nem kellesz senkinek.

VÖRÖS ISTVÁN

LXXXI. zsoltár

1 Tegnap éjjel Debrecenből
hazajövet K. Cs. arra panaszkodott
a kocsiban, úgy élünk és úgy írunk,
hogy az élettől teljesen el vagyunk szigetelve.
Nézzük inkább fordítva, mondtam.
Hogyan lehetne úgy élni, hogy az élet
ne törjön be mindenütt hozzánk?
Ha becsukod az ajtót, bejön az ablakon,
ha leengeded a rolót, rád csörög telefonon,
ha kihúzd a telefont, megvágod a kezed.
Nem tudsz előle sehogy elbújni.
Ha homokba dugod a fejed,
bejön a seggeden. Ez jó, mondta G. L. úr
az első ülésről, holnap fölteszem Facebookra,
inkább ne, mondtam rögtön (magam
se tudom, mért, hiszen nem tettem
némasági fogadalmat az életnek).
Most inkább leírtam én.

2 Kapcsoljatok be autórádiót és elektromos
orgonát, hallgassatok rockot és rippet
az életet ünnepelni!
Szóljon az a koncert, melyre az utazás miatt
nem tudtam elmenni tegnap.

3 Dalt zengjete és dobot pergessetek,
de keveredhet bele valami hamis és disszonáns is,
mindegy, mert az élet jön, bár már itt van,
mert az élet nem hagy egyedül, akkor
se, ha magadra maradsz. Ha elbújsz előle,
ő ott lesz a rejtekben, ha víz alá menekülsz,
megvár, amíg feljössz levegőért.

4 Lihegő hangszerek kellenének az ünneplésére,
szívritmusedobok! Fújjatok kürtöt újholdra és
holdtöltekor. Zongorázatok csillaghulláskor,
csörömpöljete konzervdobozokkal
napfogyatkozás idején.

5 Mi emberek szorongattatunk a földön,

azt hittük kicsi nekünk, kirúgtuk az oldalát,
megünnepeljük Amerika fölfedezését,
megsiratjuk Európa elvesztét,
döbbsen figyeljük a hold
távolodását, azt hogy Isten kesztyűben
forgatja a Szaturnusz kormánykereket,
és kitolat a naprendszerből.

6 Megszabadítottam a tehertől az ő
vállát, kezei megmenekültek
a kosártól, melybe a nap
izzó paraszát tette, mikor
kihamuzta a milliárd éves
kályhát.

7 A nyomorúságban segítségül hívtál,
és én megszabadítottalak téged,
de nem kellett volna, hiszen
most hová mész? És mért nem viszel
magaddal minket? Van élet más világokban.
Ne engem vigyél, egy ragaszkodóbbat.
Vagy egy nagy hűtlent.

8 Ha az élet bejön a fülemben, az
orromon, a számon,
akkor Te mért égsz el a tömjénben,
a napban, az ittlevésben,
az elszökésben, nem vagy te kóbor
hidrogén atom, vagy annál is kisebb falatka.
Az élet egy neutrínó hátán
lovagol, te bozonokat szedsz
elmagányosodás ellen,
mi lesz ebből, himnuszt akartam zengeni,
zsoltárt dúdolni, de tegnap olyan hosszú
volt az út, hogy a ködben csak az előtünk
haladó teherautó világító négyzetét láttuk.
Te vezetted?

9 Ó, ha az én népem hallgatna rám,
nem kéne egy elköltöző isten után hajtani
a galaktikus ködben egy alig kiépített csillagpályán.
És megelégtetni őt leszállított áru kenyérrel,
túlfinomított liszttel, génkezelt búzával,
a meg nem ismert távolok hasadékból
méz csorranna, és az ujjáról egy cseppet
eltüntethetetlenül szétkenne az égen,
hogy világítson valami éjjel is, meg ha
a saját sötétségünkbe nézünk, akkor is.

LXXXIII. zsoltár

1 Isten, ne vesztegelj
ide a földhöz kikötve.
Az egész világ a te
gondod? Vagy csak
a naprendszerre terjed
ki teljhatalmad?
Esetleg már a Hold
se hozzád tartozik?
A fizikai törvények,
úgy tűnik, az egész
világegyetemben azonosak.
2 De az az egyetem is mi?
Ki a rektora? A dékánok
hányan vannak?
Már valóságos légiót
alkotnak a dékánhelyettesek.
És csillagképpé állnak
össze az égen.
Lehet, hogy te csak
tanársegéd vagy?
Énnekem mégis
a te óráid a kedvenceim.
3 A nagyelőadóba néped ellenségei
gyűlnek, edomiták és hagarénusok,
gebaliták és amálekíták,
hogy megdobáljanak
csillagközi porral,
sötét anyaggal, és rád
uszítsák az ismeretlen energiákat.
4 Ne hallgass és ne nyugodjál,
Isten! Hiába tettél hallgatási
fogadalmat. Hiába áltattad
nemléteddel a teremtményeidet.
Te, a földi geológia és evolúció mérnök
csapatának vezető kutatója, mondd,
hogyan tudjátok elérni, hogy a ti

törvényeitek mindig érvényben
vannak, és bíróság sem kell
a gravitáció jogainak elismeréséhez.
A fénytörést nem kérdőjelezi meg
az elemi részecskék rosszul
megválasztott parlamentje.
Hogy nem fulladoztok
demokrácia nélkül?

5 Mért nincs egyenlőség
proton és elektron között?
És mért nem támadnak
egymást lenézve a másokra?
A kémia persze már háború,
a csillagászat akciófilm.

A galaxisok köze, mint
a porcelános doboz szalmával,
filozófiával van kitömve.

6 Látható gondolatok
keringenek a világegyetemben.
És az árnyékukban láthatatlan
hazugságok lengnek, forognak
ellentétesen, rosszul kiszámított,
vagy kiszámíthatatlan pályán.

7 Én Istenem! Tedd őket olyanokká,
amilyen a porfelhő, és amilyen
a polyva a szél előtt,
söpörd a fizika szőnyege alá,
mint aki el akar felejteni valami
rosszat, és személyisége vizeiben
teherjáró hajókat süllyeszt el.

Ereszkedj a roncsok közé
búvárkodni, tanítsd a történetüket
az egyetemen, ahol még
senki se tanult meg soha
se semmit, se valamit.